

Pravkar je nehalo deževati. Sprehajam se po premočenem gozdu. Z vseh strani me obdaja svež vonj po smoli. Pomirja me. Očarana nad tvojo prvinskostjo opazujem, kako se vračaš v prenovljeno stanje in kako prosojni žarki, ki vejejo skozi sivo mrežo na nebu, nežno poljubljajo ranjena debla.

Veš, še vedno v sebi občutim rahlo stiskanje, kadar na nebu opazim temne oblake. Postane me strah, da se bo vse ponovilo, čeprav si prigovarjam, da bo tokrat vse v redu.

Ves tisti avgustovski teden je deževalo. Vladalo je turobno vzdušje, ljudje smo bili vse bolj utrujeni od tolikšne količine vode, ki je padala na nas, pa vendar se nihče ni zazrl v nebo in se vprašal, kaj nam želiš s tem povedati.

Jokala si, pa se zate sploh nisem zmenila. Tisto jutro sem dolgo ležala v postelji. Utrujena sem bila od nočne vožnje z morja. Vzela sem si čas, da sem se lahko postopoma vrnila v svojo rutino, preden bi se spet začelo ponedeljkovo hitenje. Vstala sem šele ob 11. uri in si v kuhinji skuhala čaj. Rolete so bile spuščene. Na stolu me je čakal kup reklam in položnic za dva tedna nazaj. Orhideje so bile še vedno na jedilni mizi kot vsakokrat, ko grem za več dni zdoma, da zaradi vročine ne bi ovenele.

Ujeta v spomine na morje in branje knjig ob zvoku pljuskanja valov sem cvetlične lončke postavila na okensko polico in dvignila rolete. V trenutku me je napadla realnost. Na cesti so se v dolgi nepremikajoči se koloni drenjali avtomobili. Žleb ni uspel srkati tolikšne količine dežja, voda je tekla po fasadi. Po razmočeni ulici so ležale veje oguljenih cipres in gnilo listje, pod podbojem balkonskih vrat je neslišno naraščala luža. Po telefonu so začela brneti sporočila in strašne novice z interneta o novih nesrečah in mostovih, ki so se vdali premočnemu toku rek. Vsak nov stavek s televizijskih poročil je ustvarjal le še temačnejše vzdušje. V uho je vsake toliko zarezal zvok gasilskih siren. Zdelo se je, kot da nima več smisla upati, da se bo gladina površinske vode ali podtalnice spustila vsaj za kakšen centimeter. Naraščala je in naraščala. In mi smo čakali.

Spotaknem se ob kamen in takrat se z mislimi spet vrnem na blatno gozdno pot. Hladno je, pomislim, prehladno za septembrski večer. Pa vendar si čudovita v vsej svoji polnosti. Pripravljáš se že na jesen, drevesni listi ti že rumenijo in na tleh se kopičijo ježice in žir.

Zazrem se v smreko pred sabo, ki z iglicami otresa svoje premočeno telo. Njeno deblo je razsekano na pol, kot bi vanj udarila strela. *Od tod ta ranljivi vonj*, pomislim. Obstanem in zaprem oči.

Nekaj je bilo takrat v tebi, zdaj razumem. Morala si zarezati globoko v prsni koš, da si izjokala vse udušene krike, morala si zakričati, razvneti oblake, porušiti mostove in odplakniti boleče usedline, spet najti porušeno ravnovesje.

Nisi namenoma uničevala naših življenj, nisi se nam želela maščevati – le pomoč si iskala.

Predolgo si v sebi zadrževala otožnost in brezup. Morala si se otresti plastičnih vrečk z grmovij, nevarnih odpadkov iz jaškov, s cest si morala odplakniti avtomobilske izpuhe in prah, ki se je nabiral ob pločnikih, po katerih vsak dan hodijo zabrisani obrazi, nikamor zazrti.

Potrkala si na vrata hiš v naseljih, vstopila v tople domove in obložene kleti, da bi le opazili, kako trpiš. Pa smo? Sem?

Priznam, takrat še ne. Oprosti. Ampak zdaj, ko hodim po gozdu, te slišim. Vsepovsod okoli mene si, še moje telo je del tebe.

Slišim plaho šelestenje, ki me vodi po zaraščenih poteh.

Čutim te v vonju smole, ki se okoli mene širi po gozdu. Čutim, kako se celiš.

Toliko vsega nas lahko naučiš – o sebi, o skritih ranah znotraj živih teles.

Ostajam tvoja zvesta sopotnica.